

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/90/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820201984
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3820201984.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. C. XXX, zastúpenej JUDr. Jaroslavom Hujíkom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Hviezdoslavova č. 3, proti žalovanému: B. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. F. XXX/XX, Prievidza, zastúpenému JUDr. Jozefom Námešným, advokátom so sídlom v Prievidzi, Nábr. sv. Cyrila č. 47, o zaplatenie 9.659,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 16. júna 2022, č.k. 12C/12/2020-148, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 9.659,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.659,43 eur od 01.05.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 9.659,42 eur s príslušenstvom. Žalobkyňa uviedla, že so žalovaným uzatvorila dňa 20.09.2007 zmluvu o budúcej kúpnej zmluve (ďalej ZoBKZ). V nej sa zaviazali, že do 31.12.2012 uzatvoria kúpnu zmluvu, ktorou jej žalovaný predá špecifikované nehnuteľnosti za kúpnu cenu 9.659,43 eur. Túto sumu žalovanému uhradila už pri podpise ZoBKZ a žalovaný jej prevzatie potvrdil svojim podpisom. Žalovaný do 31.12.2012 kúpnu zmluvu so žalobkyňou neuzatvoril; preto sa obrátila na súd so žalobou o nahradenie prejavu vôle žalovaného uzavrieť túto kúpnu zmluvu, pričom súd v uvedenej veci konštatoval neplatnosť zmluvy a žalobu zamietol. Keďže však kúpnu cenu žalovanému uhradila a zamietnutím žaloby súd zbavil žalovaného povinnosti splniť zmluvnú povinnosť zo ZoBKZ, tým jej vznikol nárok na vrátenie peňazí, ktoré žalovaný od nej prevzal. Zároveň sa domáhala zaplatenia úrokov z omeškania zo žalovanej sumy od 01.05.2018 do zaplatenia. Súd prvej inštancie po dokazovaní konštatoval, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C/187/2013 prejudiciálne sudy vyslovili, že ZoBKZ je absolútne neplatný právny úkon. To strany v tomto konaní ani nespochybňovali a z ich podaní naopak vyplývalo, že sú s týmto právnym názorom stotožnení. V ZoBKZ, v čl. II. je uvedená kúpna cena za predaj nehnuteľností vo výške 291.000 Sk (9.659,43 eur) a súčasne aj to, že budúci kupujúci zaplatil kúpnu cenu budúcemu predávajúcemu pri podpise tejto zmluvy v hotovosti, čo budúci predávajúci potvrdzuje podpisom na tejto zmluve. V priebehu konania žalobkyňa tvrdila, že odovzdala žalovanému peniaze vo výške 291.000 Sk. Ak by tomu tak bolo, vzhľadom na neplatnosť ZoBKZ, resp. z dôvodu nesplnenia záväzku žalovaného z tejto zmluvy (uzavrieť so žalobkyňou kúpnu zmluvu), by došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému

obohateniu na úkor žalobkyne, ktoré by žalovaný mal žalobkyni vydať (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). Žalovaný však tvrdil, že pri uzavretí ZoBKZ v skutočnosti nedošlo k odovzdaniu peňazí, poukajúc na to, že aj v minulosti strany sporu, resp. ich rodinní príslušníci uzavreli medzi sebou viaceré fiktívnych zmlúv (zmluva o budúcej kúpnej zmluve, kúpna zmluva), nikdy však nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí. Súd prvej inštancie uviedol, že bolo na žalovanom, aby v konaní preukázal, že kúpnu cenu za predaj nehnuteľností od žalobkyne neprevzal, keďže z obsahu ZoBKZ jednoznačne vyplýva, že kúpnu cenu prevzal. Obrana žalovaného spočiatku spočívala v tvrdení, že dňa 20.09.2007 nepodpísal ZoBKZ, keďže v ten deň sa nachádzal v zahraničí, kde v tom čase pracoval. Vzápätí však úplne nelogicky uviedol, že podpis na ZoBKZ je jeho podpisom. Po dokazovaní súd prvej inštancie týmto tvrdeniam neuveril. Skutočnosť, že žalovaný ZoBKZ naozaj dňa 20.09.2007 podpísal na Obecnom úrade vo G. C. potvrdila aj svedkyňa H., ktorá v minulosti pracovala na I. J. G. C.. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že v čase podpisu ZoBKZ bol v zahraničí, a teda zmluvu nemohol podpísať, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný k tomuto svojmu tvrdeniu neposkytol žiaden relevantný dôkaz. Súd prvej inštancie upozornil, že sám žalovaný v priebehu konania tvrdil, že podpis na ZoBKZ je jeho podpisom. Žalovaný sa tiež bránil tvrdením, že určite neprevzal od žalobkyne sumu 291.000 Sk, vychádzajúc z dovtedajšej praxe pri uzatváraní zmlúv medzi stranami, resp. medzi ich rodinnými príslušníkmi. Súd prvej inštancie tejto procesnej obrane žalovaného neuveril. Naopak, považoval ju za účelovú a nepravdivú. Uviedol, že ak totiž žalovaný nepravdivo vypovedal o tak podstatnej okolnosti, akou je uzatvorenie ZoBKZ, len veľmi ťažko možno uveriť tej časti jeho výpovede, v ktorej uviedol, že neprevzal peňažnú hotovosť v súlade s podmienkami zmluvy tak, ako vypovedala v tejto veci žalobkyňa a svedok B., navyše keď zo žalovaným predložených, resp. označených dôkazov tvrdenia žalovaného preukázané neboli. Skutočnosť, že žalobkyňa žalovanému kúpnu cenu za predaj nehnuteľností v zmysle uzavretej ZoBKZ zaplatila, nepriamo podľa súdu vyplýva aj z toho, že v konaní pred Okresným súdom Prievidza, sp. zn. 8C/187/2013, sa žalobkyňa domáhala nahradenia prejavu vôle žalovaného uzavrieť s ňou kúpnu zmluvu ohľadne predaja nehnuteľností, špecifikovaných v ZoBKZ. Ak by totiž žalobkyňa kúpnu cenu žalovanému nezaplatila, len ťažko možno predpokladať, že by takúto žalobu na súd podala. Právoplatným skončením konania (zamietnutie žaloby) sp. zn. 8C/187/2013 (09.04.2018) odpadol dôvod, pre ktorý žalobkyňa žalovanému peniaze vo výške 291.000 Sk (9.659,43 eur) zaplatila (titulom kúpnej ceny budúcej kúpy nehnuteľností, špecifikovaných v ZoBKZ). Súčasne vznikol žalobkyni nárok na vrátenie peňazí, ktoré od nej žalovaný prevzal. Preto mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 9.659,43 eur (§ 451 Občianskeho zákonníka). Uložil z toho dôvodu žalovanému povinnosť uvedenú sumu žalobkyni vydať (§ 456 a § 457 Občianskeho zákonníka). Žalovaný bol povinný vrátiť žalobkyni kúpnu cenu z budúceho predaja nehnuteľností najneskôr v deň nasledujúci po právoplatnosti rozsudku vo veci sp. zn. 8C/187/2013, teda dňa 10.04.2018. Žalovaný tak doposiaľ neurobil, preto súd prvej inštancie uložil na návrh žalobkyne žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania z prisúdenej istiny, počnúc dňom 01.05.2018 až do zaplataenia, a to v súlade s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Namietal, že je nesporné, že v minulosti bol manžel žalobkyne, svedok B. B., súdnym exekútorom, ktorý s jeho otcom, v tomto konaní svedkom B. D., spolupracoval a uzatváral rôzne zmluvy o budúcich zmluvách a rôzne kúpne zmluvy. Na podnet svojho otca sa stal čiastočne účastníkom týchto obchodných transakcií. V roku 2007, v čase uzatvorenia tejto konkrétnej ZoBKZ mal 21 rokov a bez pokynu otca, resp. bez jeho vedomia žiadnu zmluvu s nikým nikdy neuzatvoril. Táto „spolupráca“ v konečnom dôsledku skončila dlhotrvajúcimi súdnymi spormi medzi jeho otcom, B. B., ním, ako aj ďalšími osobami. Predmetom každého z týchto sporov bola platnosť, resp. neplatnosť kúpnych zmlúv, zmlúv o uzatvorení budúcich zmlúv, ktoré medzi sebou tieto osoby uzatvárali. Ďalšie spory medzi nimi boli o platnosti, resp. neplatnosti splnomocnení, ktoré boli v rámci tejto „spolupráce“ vypracované. Všetky právne dokumenty už v tom období vypracovával B. B.. Tak ako do zmluvných vzťahov medzi B. B. a jeho otcom bol vtiahnutý, takisto do týchto zmluvných vzťahov bola cez svojho manžela B. B. vtiahnutá žalobkyňa. Uviedol, že medzi stranami aj tohto konania bolo uzatvorených niekoľko zmlúv. V každej bolo uvedené, že sú odplatné, nikdy však odplatnými neboli. Na ich základe sa prevádzali vlastnícke práva k nehnuteľnostiam z jednej osoby na druhú. Nikdy sa však reálne nevyplácali medzi stranami žiadne finančné prostriedky. Všetky zmluvy vypracovával B. B.. Ani jeden zo subjektov, ktorý tieto zmluvy uzatváral, nemal právnické vzdelanie a nebol schopný takéto zmluvy vypracovať. Takáto „spolupráca“

napokon skončila na súde. Súdne spory, ktoré z toho vznikli, boli definitívne ukončené rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 8C/187/2013-178 zo dňa 05.06.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/295/2017-198 zo dňa 21.03.2018. V týchto rozsudkoch bolo jednoznačne ustálené, že išlo o fiktívne úkony, nikdy nedošlo medzi sporovými stranami k plneniu z týchto zmlúv a zmluvy boli vyhlásené za neplatné. Poukázal na to, že v tomto konaní súd opomenul podstatu veci, t.j. že všetky zmluvy, ktoré boli v minulosti medzi žalobkyňou, ním, prípadne jeho otcom, ešte predtým medzi B. B., ním a jeho otcom uzatvorené, nikdy neboli reálne naplnené. Nikdy nedošlo k reálnemu odovzdaniu finančných protihodnôt, ktoré boli v jednotlivých zmluvách uvedené ako odplata za prevod nehnuteľností. Zdôraznil, že nepopiera, že podpisoval rôzne kúpne zmluvy v uvedených obdobiach, ako aj rôzne zmluvy o budúcich kúpnych zmluvách. Zopakoval však, že všetky zmluvy pripravoval B. B.. Súd prvej inštancie sa priklonil k tvrdeniu žalobkyne a jej manžela, ktoré bral za jediné pravdivé. Jeho výpoveď a výpoveď jeho otca, ktorý bol vždy pri uzatváraní týchto zmlúv s ním, nevzal do úvahy. Súd mal však vychádzať z celého komplexu zmlúv, ktoré boli vyhlásené za neplatné. Uviedol ďalej, že súd sa nevysporiadal s odlišnými tvrdeniami žalobkyne a jej manžela pri údajnom odovzdávaní finančných prostriedkov. Z ich výpovedí je zrejmé, že vypovedali o odovzdávaní finančných prostriedkov rozdielne. Rozdielne vypovedali preto, že reálne nikdy medzi nimi, tak ako to tvrdí aj jeho otec, nedošlo k odovzdávaniu finančných prostriedkov. Súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť, že žalobkyňa mu kúpnu cenu za predaj nehnuteľností v zmysle uzatvorenej ZoBKZ zaplatila vyplýva aj z toho, že sa domáhala na súde nahradenia prejavu vôle v konaní pod sp. zn. 8C/187/2013. Táto úvaha súdu je podľa jeho názoru nesprávna. Súd tiež uviedol, že právoplatným skončením tohto konania (zamietnutie žaloby v spore sp. zn. 8C/187/2013) odpadol dôvod, pre ktorý žalobkyňa žalovanému peniaze vo výške žalovanej sumy zaplatila; súčasne vznikol žalobkyňi nárok na vrátenie peňazí, ktoré od nej prevzal. Toto tvrdenie súdu by podľa neho bolo akceptovateľné vtedy, ak by skutočne k odovzdaniu finančných prostriedkov došlo. Nikdy však žiadne finančné prostriedky od žalobkyne neprevzal. Na tomto základe žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalobu zamietol.

3. K odvolaniu žalovaného sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrila žalobkyňa. Odvolanie považovala za nedôvodné. Uviedla, že súd prvej inštancie sa vecou samou dôkladne zaoberal a dospel k správny zisteniam. Ona žalovanému zaplatila v zmysle zmluvy o budúcej kúpnej zmluve kúpnu cenu. Žalovaný túto sumu nevrátil, hoci mu vznikla povinnosť vrátiť jej ju. Poukázala na argumentáciu súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku a jeho vecnú správnosť. Žiadala odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozsudku a o priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

5. V prejednávanej spore ide o vrátenie uhradenej kúpnej ceny podľa ZoBKZ. V nej sa žalobca a žalovaný dohodli, že uzatvoria do istého času kúpnu zmluvu, ktorou žalovaný prevedie na žalobkyňu špecifikované nehnuteľnosti. Súčasne v ZoBKZ uviedli, že kúpna cena bola uhradená v hotovosti pri podpise zmluvy, čo žalovaný potvrdil svojim podpisom priamo na ZoBKZ. Žalovaný túto zmluvu podpísal dňa 20.09.2007 na I. J. G. C.. V inom súdnom konaní bola pritom ZoBKZ prejudiciálne posúdená ako neplatný právny úkon, nakoľko sa ňou obchádzal účel, ktorý sledovali inou kúpnu zmluvou.

6. V prvom rade odvolací súd uvádza, že nie je právne relevantné, že ZoBKZ bola prejudiciálne posúdená ako neplatný právny úkon. Dôležité je, že súdy v inom konaní nekonštatovali, že by ZoBKZ neexistovala, resp. že by z dokazovania vyplynulo, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov nikdy nedošlo. Preto je významná existencia tejto ZoBKZ, hoci bola neskôr prejudiciálne prehlásená za neplatný právny úkon. V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, hoci to súd prvej inštancie priamo nekonštatoval, že poskytnuté peňažné prostriedky predstavujú preddavok podľa § 498 Občianskeho zákonníka, keďže boli poskytnuté pred uzatvorením zmluvy. Potom je podľa judikatúry dôležitý záver, že „pre posúdenie veci podľa § 498 Občianskeho zákonníka je nepodstatné, či bola uzatvorená dohoda o budúcej kúpnej zmluve, príp. či taká dohoda je alebo nie je platná. Dostatočným právnym dôvodom na poskytnutie preddavku na budúcu kúpnu zmluvu je aj prísľub budúceho odplatného prevodu, pre ktorý nie je forma predpísaná“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.09.2011, sp. zn. 4 Cdo 256/2010). Pritom nárok na vrátenie preddavku na kúpnu cenu z dôvodu, že k uzavretiu kúpnej zmluvy ani k vydaniu rozsudku nahradzujúceho vyhlásenie vôle nedošlo, je nárokom z bezdôvodného obohatenia (R 27/2002). Uvedené súd prvej inštancie aj správne konštatoval.

7. Záver súdu prvej inštancie o podpísaní ZoBKZ žalovaným dňa 20.09.2007 na I. J. G. C. (kde podpis žalovaného bol na tomto úrade aj úradne osvedčený), žalovaný odvolaním ani nespochybňuje. Z tohto zistenia odvolací súd preto aj vychádza.

8. Žalovaný však nesúhlasí s tým, že došlo ku skutočnému odovzdaniu peňažných prostriedkov pri podpise ZoBKZ. Žalovaný upozornil, že bol len vtiahnutý do právnych vzťahov medzi žalobkyňou, jej manželom a svojim otcom. V minulosti bolo uzatvorených niekoľko zmlúv, v každej bolo uvedené, že sú odplátne, avšak nikdy nedošlo k vyplateniu peňažných prostriedkov. Žalovaný akcentoval, že súd uveril iba výpovedi žalobkyne a jej manžela ohľadom odovzdania peňažných prostriedkov, avšak jemu a jeho otcovi neuveril.

9. Odvolací súd sa s týmito odvolacími námietkami nestotožňuje. Je potrebné zdôrazniť, že v prospech tvrdenia o odovzdaní peňažných prostriedkov podľa žalobkyne svedčí samotná ZoBKZ, jej výpoveď a výpoveď jej manžela, ktorý mal byť pri odovzdávaní peňažných prostriedkov. K odovzdaniu peňažných prostriedkov malo dôjsť u nich doma v obývačke (zhodná výpoveď žalobkyne a jej manžela na pojednávaní pred súdom prvej inštancie). Naproti tomu žalovaný v prospech tvrdenia o neodovzdaní peňažných prostriedkov postavil svoju výpoveď a výpoveď svojho otca. Iné dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia o neprevzatí peňažných prostriedkov žalovaný neprezentoval, (vyjmúc dôkazy k tvrdeniu, že dňa 20.09.2007, teda v deň podpisu ZoBKZ, sa vo G. C. nenachádzal).

10. V tejto súvislosti bolo zásadným správne uchopenie rozloženia dôkazného bremena medzi sporové strany. V rámci dokazovania platí zásada (§ 132 v spojení s § 185 ods. 1 CSP), že strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje (*affirmanti incumbit probatio*). Inak povedané, strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Preto aj podľa judikatúry „dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.06.2010, sp. zn. 5 Obo 52/2010).

11. Keďže zo ZoBKZ priamo vyplýva, že peňažné prostriedky boli odovzdané v hotovosti žalobkyňou žalovanému pri podpise zmluvy, čo žalovaný potvrdil svojim podpisom na zmluve (a za skutočnosti, že žalovaný potvrdil, že túto zmluvu podpísal a jeho podpis bol úradne overený), tak bolo potrebné, aby žalovaný vyvrátil konkrétnymi dôkazmi, že sa tak v skutočnosti nestalo. Preto zmluvné dojednanie ZoBKZ, upravujúce odovzdanie peňažných prostriedkov, predstavuje potvrdenie o tejto právnej skutočnosti, a preto by nebolo opodstatnené, aby dôkazné bremeno ďalej ležalo na žalobkyňi, (aby žalobkyňa preukazovala ďalšími dôkazmi, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov žalovanému došlo). Žalobkyňa sa dôvodne spoliehala na to, že ak peňažné prostriedky odovzdala žalovanému v hotovosti, tak bude samotná ZoBKZ, zachytávajúca túto skutočnosť pôsobiť k tejto skutočnosti preukazne (obdobne platí, že údaj v kúpnej zmluve o tom, že došlo k zaplateniu kúpnej ceny, má povahu potvrdenia o prijatí plnenia, tzv. kvitancie podľa § 569 Občianskeho zákonníka, viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.11.2008, sp. zn. 22 Cdo 4172/2007).

12. Odvolací súd zároveň uvádza, že pokiaľ žalovaný uzatvoril ZoBKZ, čím vedel aj o zmluvnom dojednaní o odovzdaní peňažných prostriedkov a skutočne ich od žalovanej nezískal (ako to tvrdí), mal si dôkazne zabezpečiť, aby bol v budúcnosti schopný túto skutočnosť aj preukázať, (resp. vôbec nemal ZoBKZ podpisovať). To je odrazom klasickej rímsko-právnej zásady *vigilantibus iura scripta sunt* („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“). Tú je namieste aplikovať vtedy, ak zodpovednosť za neustráženie si svojho práva bolo závislé na vôli toho-ktorého subjektu právnych vzťahov, čo v tomto prípade podľa odvolacieho súdu u žalovaného nepochybne dané bolo, keďže bolo pod jeho kontrolou ustrážiť si svoje budúce práva.

13. V priebehu sporu bolo žalobkyňou (zhodne aj jej manželom) konkretizované, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov došlo v deň podpisu zmluvy v byte žalobkyne a jej manžela (v obývačke). Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s odlišnými tvrdeniami žalobkyne a jej manžela o odovzdávaní peňažných prostriedkov. Uvedené tvrdenie žalovaného však nie je pravdivé. Súd prvej inštancie postrehol drobné rozdiely v týchto výpovediach, avšak za relevantné ich nepovažoval, keďže spočívali len v tom, kto peniaze žalovanému fyzicky odovzdal (podal) (bod

36. napadnutého rozsudku). V ostatnom sa tieto výpovede žalobkyne a jej manžela zhodovali. Naviac žalovaný v odvolaní ani nekonkretizuje, v čom mali ďalšie rozpory v týchto výpovediach tkvieť, resp. z akého dôvodu neobstojí uvedené vyhodnotenie týchto výpovedí súdom prvej inštancie. Žalovaný mal zachovanú možnosť vyvrátiť, že sa v čase podpisu zmluvy vôbec nenachádzal v byte žalobkyne a jej manžela, teda, že sa v inkriminovanom čase nachádzal na inom mieste, resp. mal možnosť preukázať, že sú tu iné okolnosti, ktoré by bez pochybností vylučovali, že mohol peňažné prostriedky prevziať.

14. Preto neobstojí ani tvrdenie otca žalovaného, (ktorý naviac nebol so žalovaným v deň podpisu ZoBKZ a súčasne uviedol, že si nepamätá na ZoBKZ pre odstup času), že sa nikdy peňažné prostriedky v minulých zmluvných vzťahoch neodovzdávali ani z jednej strany, a ani zhodné tvrdenie žalovaného. Z minulých zmluvných vzťahov totiž nemožno ešte jednoznačne vyvodiť, že v prejednávanom prípade k odovzdaniu peňažných prostriedkov prísť nemohlo. Je potrebné dodať, že v minulých konaniach sa prejudiciálne nekonštatovalo, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov, o ktoré ide v tejto veci, nedošlo. Rovnako neobstoja „osamotené“, bez dôkazov sprevádzajúce tvrdenia žalovaného a jeho otca, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov nedošlo.

15. Na unesenie dôkazného bremena ohľadom tvrdenia, že peňažné prostriedky žalovaný neprevzal, mal žalovaný konkrétnymi dôkazmi preukázať, že peňažné prostriedky v čase podpisu zmluvy neprevzal. To sa však v prejednávanej veci nestalo.

16. Pokiaľ súd prvej inštancie v danej veci dospel k záveru, že žalovaný je povinný prevzaté peňažné prostriedky vrátiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia, bolo jeho rozhodnutie vecne správne. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, keďže bola v odvolacom konaní plne úspešná. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).